

La frase del dia

“L'1-O és un muntatge organitzat per independentistes; que no comptin amb nosaltres”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

Tribuna

Josep Manel Comajuncosa. Professor d'economia d'Esade

L'amable expansió xinesa

La Xina és la segona economia mundial en termes de producció i d'exportacions i una de les que més crèdit concedeix a la resta del món. Però això no necessàriament implica tenir una influència financera i geopolítica equivalent. Fins fa ben poc, països molt més petits que la Xina, com el Regne Unit, Holanda o Suïssa, tenien una influència més gran en les finances globals. El govern xinès està fent esforços per canviar aquesta situació.

EN LA PRIMERA DÈCADA d'aquest segle XXI, els superàvits per compte corrent li van permetre donar crèdit a l'exterior, sobretot a altres països asiàtics, i a determinades zones d'Àfrica i Llatinoamèrica. Això va enfortir els vincles polítics i econòmics entre el gegant asiàtic i altres països, però hi havia una certa desconfiança respecte del resultat d'aquests vincles: es temia que afavorís règims polítics corruptes o que entre els països que necessiten crèdit escollís només els que són rics en recursos naturals. Per aquest motiu, en els darrers anys, el govern xinès han canviat l'estratègia i està augmentant la seva presència a les institucions internacionals per mirar de tenir influència des de l'interior d'aquestes. I també per reorientar-ne les prioritats. La quota de vot de la Xina al Fons Monetari Internacional ha augmentat del 3,8% al 6%, el mateix que el Japó, encara lluny del 16,5% dels Estats Units. També ha augmentat la quota de vot al Banc Mundial fins al 5% i al Banc Asiàtic per al Desenvolupament fins al 6%. Ha augmentat també la seva presència al Banc Africà per al Desenvolupament, al Banc Interamericà per al Desenvolupament i el Banc per al Desenvolupament del Carib. És una decisió lògica. La Xina és el país amb una quota més gran del comerç internacional a l'Àfrica i és el principal mercat exportador d'un nombre important d'economies llatinoamericanes. La seva estratègia consisteix a respectar les pautes de funcionament d'aquestes institucions i simplement estar present en fòrums on més tard podrà influir.

DE LA MATEIXA MANERA que l'any 2001 va esdevenir membre de l'Organització Mundial del Comerç, aconseguint accés a molts mercats mundials a canvi d'obrir la seva pròpia economia a exportadors i inversors d'arreu del món, fa un any la Xina va esdevenir membre del Banc Europeu per a la Reconstrucció i el Desenvolupament, que té el compromís d'ajudar només economies que apliquin els principis de democràcia multipartidista i pluralisme. No sembla coherent amb la ideologia del partit governant a la Xina, però deixa clar la voluntat dels líders xinesos d'adaptar-se a les múltiples realitats del planeta.

D'UNA GRAN TRANSCENDÈNCIA és l'ajut de la Xina a l'expansió del Banc Asiàtic per a la Inversió en Infraestructures. Amb més de 80 estats membres, ha de tenir un paper important en la construcció d'infraestructures en països del continent que en tenen molta mancança. Del capital actual de 100.000 milions de dòlars, la Xina hi ha posat el 30%, però en canvi ha acceptat no tenir cap poder de veto sobre les decisions que es prenen en el consell directiu.

EL GOVERN XINÈS també ha cercat la cooperació i la comunió d'interessos amb altres grans economies desenvolupades, com l'Índia, Rússia, Brasil i Sud-àfrica. L'any 2015, amb aquests països, van crear el Nou Banc per al Desenvolupament, una institució amb seu a Xangai i un capital de 50.000 milions de dòlars que té com a objectiu pro-

“La Xina s'està desplaçant cap a una estratègia multilateral i més sofisticada”

moure el desenvolupament sostenible en aquests cinc països. També han constituït un fons comú de reserves de divises per poder defensar millor les seves monedes en cas de turbulències als mercats financers. La Xina hi posa el 41% del total. La creació d'aquestes dues institucions suposa una alternativa a l'arquitectura financera internacional existent, i contribueix a augmentar el poder dels països en desenvolupament.

EL 2013 EL PRESIDENT XI va proposar la creació de l'anomenat cinturó de la seda, que té per objectiu unir amb carreteres, trens i línies marítimes Àsia, Àfrica i Europa, tant els països més rics com els que estan en una pitjor posició però presenten potencial de creixement. Ja s'hi han pressupostat 40.000 milions de dòlars i s'espera que acabi implicant una despesa de fins a un bilió de dòlars. Amb aquesta iniciativa pretenen no només liderar el desenvolupament en àmplies zones d'aquests continents, sinó també connectar per tren i carretera les seves regions occidentals, fins ara aïllades, amb la resta del món.

PER EXERCIR MILLOR el seu paper de gran potència mundial, la Xina s'està desplaçant cap a una estratègia multilateral i més sofisticada, mirant d'influenciar de manera directa i indirecta les institucions ja existents i alhora creant-ne de noves. El Banc Asiàtic per a la Inversió en Infraestructures és el millor exemple d'una aproximació respectuosa i constructiva a les relacions internacionals. I també de creació d'una diplomàcia econòmica, evitant l'ús de la força de manera bilateral. Mostra com els líders xinesos tenen una considerable capacitat d'aprendre dels errors i adaptar-se a noves circumstàncies. Evidència la seva voluntat d'esdevenir una potència política global amb capacitat d'introduir en el concert internacional els seus punts de vista i la seva manera de fer les coses. Sense veure's obligats a acceptar sempre les ja existents.

De set en set

Anna Carreras

Assassins

L'escritor té armes que disparen tinta, edifiquen finestres i creen mons. Marc Moreno, editor de Llibres del Delicte, ha

comès la temeritat d'agombolar tretze escriptors radicals de les comarques gironines i els ha fet escriure un relat de gènere negre. El resultat, un llibre talentós i divertit titulat *Assassins de Girona*. Just avui arriba a les llibreries. Després del pròleg de Martí Gironell, on afirma que tots podem ser un psicòpata, venen uns relats d'extensió variada que ens submergeixen en una mar d'idees, accions i accidents que reporten, per la via directa, la mal anomenada condició humana. Els autors que hi trobareu són

Al nord del país es mata literàriament amb molta trempera

dels que desapareixen bé, ni mediàtics, ni cuiners escriptors, ni presentadores escriptores, ni futbolistes: Miquel Aguirre, Damià Bardera, Mar Bosch, Jordi Dausà, Jair Domínguez, Salvador Macip, Cristina Malagelada, Andreu Pérez, Pep Prieto Mir, Josep Torrent, Maribel Torres, Matthew Tree i una servidora de vostès. En aquest llibre vivaç s'hi tracta, també, el fet cultural: “Ser alcohòlic i neuròtic et pot fer guanyar punts en el món dels llibres, però l'enveja te'n resta molts” (Dausà), “Saber moltes coses sovint no serveix per a res” (Domínguez), “Salvat de la brutícia del món, com la idea d'un amor que se somia per no viure!” (Bosch), “L'expectativa de la resposta traïx la percepció del temps” (Prieto). El conte d'Aguirre és una peça d'orfebreria, i el de Macip, un bon exemple de distòpia. El gran Bardera edifica un clàssic del gènere negre. Sense fissures. El meu conte no s'entén, oh meravella. Al nord del país es mata literàriament amb molta trempera.

Sísif

Jordi Soler

